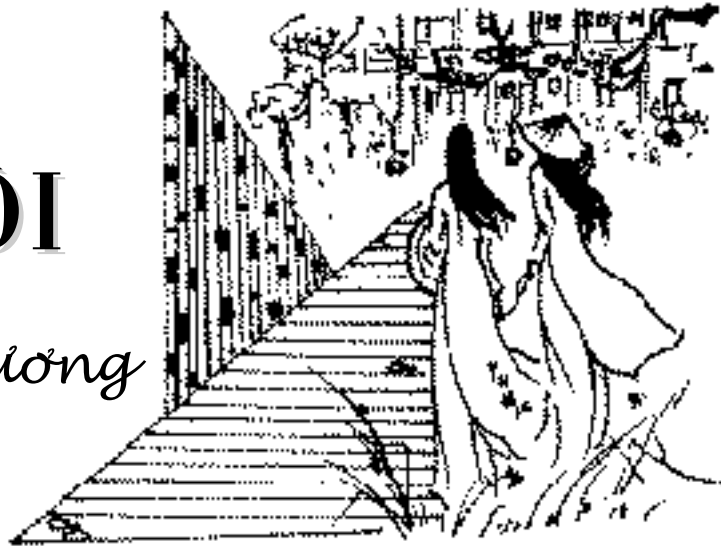

Đại Hội Trưng Vương Hải Ngoại Năm 2000 là cơ hội để tôi được đến Houston-Texas, nơi đông đảo người Việt mà tôi từng muốn đến thăm từ lâu. Tôi đi cùng chuyến bay với Bích Huyền và Hà Thanh. Ở phi trường LAX, ba đứa mãi ăn bánh mì chả lụa của BH, suýt nữa lỡ chuyến bay vì hành khách đã vào hết phi cơ hồi nào không hay! Ôi! Tinh thần ăn uống của chúng ta không hề suy giảm so với ... hơn bốn thập niên qua, hả hai bạn?

Nữ, Ánh Tuyết, Xinh v...v..., không thể kể cho hết. Còn người bạn mà tôi mong gặp lắm, đó chính là trưởng ban tổ chức Đại Hội Phạm Tuyết Mai. Tôi thân với Mai không phải chỉ vì hai đứa học chung nhiều lớp, mà còn có thời gian anh của Mai là thầy giáo dạy kèm môn toán cho một nhóm chúng tôi. Gặp Mai, tôi nhận ra ngay. Ôi ! Con bạn nhanh nhẹn, giỏi giang, đầy can đảm của tôi! Yêu và thương nó biết bao! Thời đi học, nó luôn luôn có tác phong trưởng lớp. Lần này,

DƯ ÂM ĐẠI HỘI

Người Trưng Vương

DHTVHN được tổ chức quy mô ở khách sạn Adams Mark, không biết khách sạn này mấy sao nhưng rất đẹp và khang trang. Ba chúng tôi vừa đến cửa đã nghe thấy những luồng âm thanh rất quen thuộc. Đó là âm thanh ... chợ vỡ như ở sân trường Trưng Vương xa xưa. Bước vào phòng khách của khách sạn lại còn ...hãi hùng hơn nữa! “Bà Nội Bà Ngoại” ở đâu ra mà nhiều thế! Chúng tôi ôm lấy nhau, chảy nước mắt, hỏi han tíu tíu dù còn nhớ tên nhau hay không! Những bạn TV Nam Cali tôi thường được gặp, nhưng các bạn ở Bắc Cali và miền Đông Bắc tôi ít có dịp gặp lắm! Lại có những bạn tôi chưa từng gặp từ khi rời mái trường như Đức Hạnh, Ngọc Khanh, Việt

trong vai trò trưởng ban tổ chức Đại Hội, tôi thấy nó ...oai quá !

Đa số những người đến từ xa như chúng tôi đều ở tại khách sạn Adams Mark trong mấy ngày Đại Hội. Tuyết Mai tuy là dân địa phương nhưng cũng lấy một phòng để tiện việc ... hò hét! Suốt mấy từng lầu khách sạn, các ” Bà Nội Bà Ngoại “ chạy như mắc cửi.

- Mà có thấy con Thu đâu không?

- Nó ở B18.

- Đâu có, tao vừa thấy nó qua D22.

- D22 đi ăn phở hết rồi, có ma nào đâu .

Mày gọi qua L21 xem...

Những mẩu đối thoại cứ như là những Điệp

viên... “Không Không Thấy” (00 thấy)!

Có lẽ là vì lâu quá không gặp nhau, Tuyết Mai nó...đi tôi. Trong hoạt cảnh Nữ Lưu Đất Việt, bao nhiêu vai anh thư uyên bác, nữ lưu khả ái nó giao cho các bạn khác hết. Còn tôi, không cần hỏi han lịch sự gì, nó ra lệnh:

-Ngọc, áo đây, kiềng đây, mào vai Trần Khắc Chung trong màn Huyền Trân Công Chúa!

Tôi la:

-Trời! Tao? Tao mà đóng vai ông tướng ... thất tình hả?

Nó toét miệng cười:

-Sao không? Trông mào cũng không được ... hữu tình cho lắm đâu!

Suốt mấy ngày Đại Hội, bọn chúng tôi không đứa nào ngủ trước 4 giờ sáng. Làm sao mà ngủ được khi mấy chục năm không gặp nhau, có cả 1001 chuyện để kể cho nhau nghe, để cùng cười, cùng khóc. Ấy thế mà mới 6 giờ sáng phone từ C12 đã gọi tứ tung :”Dậy, dậy, dậy tập kịch! Dậy mau! Chúng mày có bánh cuốn ăn rồi đây! Ăn rồi phải tập , sắp đến giờ trình diễn rồi mà chưa tập tành gì cả thì chết tao!”

Ôi! C12 Phạm Tuyết Mai, mày ác hơn bà ... Tổng Giám Thị ! Mày tận tụy quá !! Mày đáng được OSCAR giải Đạo Diễn xuất sắc nhất!

Nhưng những tràng pháo tay không dứt sau màn Hoạt cảnh cũng đã là phần thưởng vô giá rồi, phải không?

Linh Linh Ngọc

Đại Hội T.V Houston 2000 các chị đã tổ chức thật vĩ đại, chu đáo và thành công. Mình không biết làm sao nói hết được niềm vui, niềm xúc động, niềm hãnh diện trong ngày Đại Hội và niềm biết ơn các chị trong ban tổ chức đã hy sinh nhiều tâm huyết và thời gian để cho tất cả các bạn T.V được hưởng những giây phút thật tuyệt vời, để được tìm về quá khứ, ru mình trong hoài niệm với bao kỷ niệm không phai của một thời cấp sách, được gặp lại Thầy Cô yêu dấu cùng các bạn trong tà áo xanh T.V thật là đẹp tuyệt vời. Riêng nhóm T.V 60-67 của mình ở nhà T.V Hoàng Diệu thì vui ơi là vui. Chúng mình hàn huyên thâu đêm đến độ nói không ra hơi, cười không ra tiếng nữa! Gần một tuần lễ được vui đùa bên nhau tụi mình quên bẵng cả chồng con ở nhà!

Các bạn thân yêu của tôi ơi, tôi cảm ơn các bạn! Những ngày ở Houston thật là một kỷ niệm khó quên, thật là một giấc mộng đẹp trong đời tôi!

Vũ Thị Ngọc Quỳnh
T.V 60-67 Orlando, Fla

Đây là lần thứ ba tôi đi dự Đại Hội Trưng Vương Hải Ngoại do các chị em cựu nữ sinh Trưng Vương ở Houston tổ chức. Lần nào tôi cũng háo hức chờ đợi ngày lên máy bay.

Vừa đặt chân xuống phi trường Houston là đã thấy vui rồi vì được đón tiếp rất chu đáo và nhiệt tình. Ngày Tiên Đại Hội thì tha hồ mà đi tìm bạn cũ để hàn huyên, “vô” được bạn là ôi thôi thì nhau nói đến khan cả giọng. Đặc biệt năm nay, tình cờ ở gần phòng chị Tuyết Mai dành cho các bạn của chị ở xa về tập kịch, được xem chị “đạo diễn hỏa tốc” cho các diễn viên về từ nhiều tiểu

bang khác nhau mới thấy tinh thần hợp tác, yêu văn nghệ và yêu bạn của các cựu nữ sinh Trưng Vương thật đã lên đến cao độ. Chỉ về Houston trước có vài ngày, chỉ tập dượt tốc hành mà màn hoạt cảnh Nữ Lưu Đất Việt đã mang lại rất nhiều ngạc nhiên thích thú cho khán giả. Các màn văn nghệ khác cũng thật là đặc sắc. Ngoài ra tôi cũng rất phục Ban Tổ Chức đã mời được bao nhiêu giáo sư về tham dự và màn giới thiệu các thầy cô của chị Phương Ninh thì rất là dí dỏm.

Các chị em cựu nữ sinh Trưng Vương ở Houston luôn luôn vui vẻ, niềm nở và chu đáo nên mỗi lần đi dự Đại Hội ở đây tôi cảm thấy rất vui như được trở về mái trường xưa thân yêu của mình. Mong các chị em giữ mãi tinh thần hăng say và hiếu khách để cứ 5 năm hoặc vài ba năm lại tổ chức Đại Hội cho chúng tôi có dịp gặp lại thầy cô và bạn bè cũ.

Nguyễn Kỳ Hạnh

Tôi đi dự Đại Hội T.V Houston thấm thoát đã gần được một năm, tuy bận rộn với cuộc sống hàng ngày nhưng những kỷ niệm đẹp của ngày Đại Hội vẫn còn in rõ trong tôi. Các chị trong ban tổ chức đã đóng góp rất nhiều công của cho Đại Hội và đã xếp đặt chương trình thật khéo. Màn giới thiệu thầy cô làm các nữ sinh Trưng Vương thật xúc động. Có những vị đã cao niên mà cũng không quản ngại đường xa, tới họp mặt với học trò. Giáo sư Vũ Thị Ninh cũng từ Việt Nam qua, nghe cô phát biểu cảm tưởng tôi đã nhớ lại bao nhiêu kỷ niệm đẹp của thời còn đi học. Phần văn nghệ thật xuất sắc, những màn vũ, màn ca xen lẫn những vở kịch nhiều ý nghĩa giá trị đã luôn

luôn lôi cuốn sự chú ý của mọi người. Tôi nghĩ màn hoạt cảnh Nữ Lưu Đất Việt sẽ giúp giới trẻ Việt Nam sinh trưởng trên đất Mỹ biết thêm về văn học sử Việt Nam và về sự đóng góp của người phụ nữ Việt cho nước Việt.

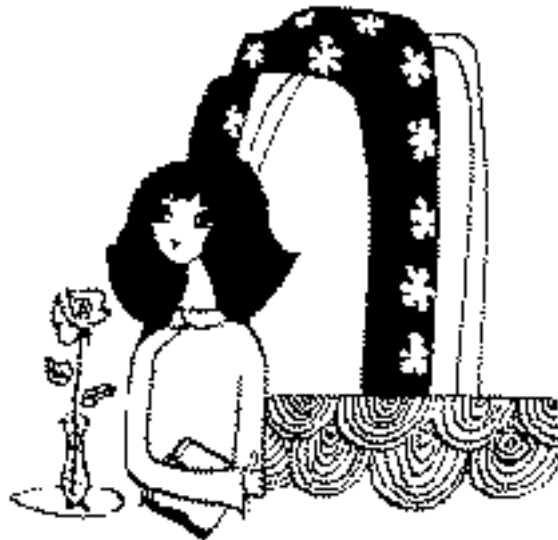
T.V Phương Quỳnh
Tampa - Florida

“Có cái gì thổn thức
Có cái gì ghen ngào
Hồn tuy không nổi sóng
Mà dường như lao sao”

Bốn câu thơ đó không biết của ai mà sao tôi cứ nhớ hoài, kể từ thời con gái tâm hồn mơ mộng “hình như là tình yêu”. Sau này với thời gian mỗi khi nhớ đến là mỗi lần lòng tôi bị giao động bởi một chuyện gì đã xảy ra, không nhất thiết là chuyện yêu đương, hiểu theo nghĩa hẹp, chuyện của hai người. Vâng, đây là những gì còn vẩn vương lưu luyến của những ngày tương bưng tuyệt đẹp, ngày Đại Hội Trưng Vương Houston năm 2000. Không thổn thức sao được khi nhớ lại những ngày vui đã qua, lòng vẫn còn bồi hồi xúc động.

Khách sạn Adams Mark rộn ràng tiếng nói tiếng cười. Những người bạn mới gặp hôm qua, vừa gặp năm ngoái hay là cả

hàng mấy chục năm kể từ khi rời trường. Không thể quên nhau. Hàng chục phòng của tầng 2, tầng 3 khách sạn tràn ngập bóng hồng. Phòng tôi ở cùng Linh Linh Ngọc, Phương Quỳnh, Đức Hạnh. Ngày nào, đêm nào Tuyết Mai, Thanh Hà, Vân Thu, Thu Giang... cũng ới ới gọi phone bắt đi tập văn nghệ. Nếu về sớm, Ngọc Quỳnh, Đức Hạnh

cũng nói chuyện suốt đêm. Tôi vốn ít ngủ, khó ngủ nên nằm im nghe hoặc nhắm mắt thì cũng bị lòi dậy. Cả bọn quý từng phút ngắn ngủi bên nhau, như ngày xưa những trại hè. Rồi tiếng chuông điện thoại cứ reo liên tục. Hết người này đòi đến phòng góp chuyện đến người kia rủ sang ăn quà vặt, tán gẫu qua đêm.

Cứ tíu ta tíu tít với nhau, chẳng khi nào đến tập văn nghệ đúng giờ khiến cho Tuyết Mai luôn luôn nhăn nhó. Vừa viết bài, vừa phân cảnh, vừa đạo diễn, vừa ... lo, Tuyết Mai đôi khi phải gất lên khi thấy chúng tôi cứ ham chơi, tập diễn xuất thì lỏng lẻo vụng về. Nhưng tinh thần văn nghệ Trưng Vương có truyền thống từ ngày xưa, tập tành thì ít mà ăn chơi tán róc với nhau thì nhiều nhưng rồi đâu cũng vào đó, chưa bao giờ thất bại nếu không nói là thành công một cách vinh quang. Trong màn hoạt cảnh, chúng tôi đã đóng trọn vẹn vai trò của mình. Tôi ghen ngào diễn tả lại nỗi đau thương của chính mình qua vai người vợ tù cải tạo đi tìm mộ chồng trước bao nhiêu quan khách và khi tôi vừa bước xuống khỏi sân khấu, rất nhiều người đã đón tôi, nắm tay tôi thương cảm. Chị Thanh Minh thì cứ ôm tôi mà khóc vì hoàn cảnh của Thanh Minh nào có khác gì tôi?

Cảm ơn Đại Hội Trưng Vương Houston-Texas. Cảm ơn nhã ý của quý vị giáo sư và các bạn đã giao cho tôi đảm nhận vai này, đau thương lắm nhưng được chia sẻ rất nhiều. Lần đầu tiên sau hàng mấy chục năm trời tôi đứng trên sân khấu. Những ngày xưa, kỷ niệm cũ Trưng Vương giờ đây bùng sống lại trong tôi. Hơn bao giờ hết, tôi cảm thấy yêu thương bạn bè thiết tha.

Cảm ơn Trưng Vương

Cảm ơn các bạn

Tâm hồn tôi dường như vẫn còn xôn xao lắm.

Bích Huyền

Mặc dù nhà tôi ở Orange County của

Tiểu Bang Cali nhưng hầu như năm nào cũng phải một hai lần bay qua Houston- Texas để

thăm gia đình và con gái tôi, nhưng chỉ có kỳ về Houston để dự Đại Hội Trưng Vương năm 2000 vừa qua là tôi được gặp tất cả bạn bè từ khắp nơi đổ về và chúng tôi đã có dịp sống chung với nhau hồn nhiên như hồi còn trẻ.

Tôi được chị trưởng ban Tuyết Mai giao cho vai trò “làm” bà Đoàn Thị Điểm trong màn hoạt cảnh Nữ Lưu Đất Việt. Thế là tôi đã có dịp thi thố “tài năng” của mình cho Thầy Cô và bạn bè thưởng thức và tôi đã thật là cảm động khi được khán giả ngợi khen.

Phải nói là Đại Hội rất thành công, các chị trong ban tổ chức rất khéo léo.

Dương Văn Thu

Thấm thoát thế mà đã một năm qua đi kể từ ngày họp mặt Trưng Vương Hải Ngoại tại Houston-Texas, nhưng những kỷ niệm êm đềm vui vẻ vẫn còn lưu mãi mãi trong lòng chúng tôi.

Một buổi chiều còn vương nắng, ba chúng tôi, Hà Thanh, Linh Linh Ngọc, Bích Huyền cùng một chuyến bay từ Cali đến Houston, tại đây cháu Khuất Duy Quang đã chờ đón các cô. Duy Quang là con trai của anh Duy Trác và Ấu Oanh, cô bạn rất thân của Hà Thanh.

Cháu nhanh nhẩu và dễ thương đưa các cô đi ăn chiều rồi lái xe vòng vòng qua các đường phố khu Việt Nam. Giữa lòng nước Mỹ mà Houston có những con đường Hai Bà Trưng, Trần Hưng Đạo, Nguyễn Huệ, chúng tôi cảm động quá và rất thán phục người Việt ở đây.

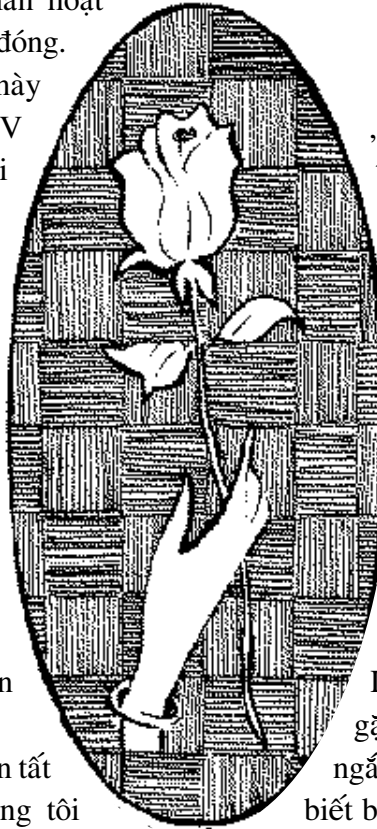
Về đến khách sạn là nghĩ ngay đến vai trò Bà Hồ Xuân Hương trong màn hoạt cảnh Nữ Lưu Đất Việt mà tôi phải đóng. Ôi trưởng Tuyết Mai muốn màn này là phần đóng góp văn nghệ của TV thập niên 50, thật khó quá! Giá vai này được Kim Hoàng đóng thì hết xẩy, nhưng quý Tuyết Mai tôi cũng cố gắng. Thật đúng là “ không có chó phải bắt mèo”. Tôi cho Vân Thu, cứ phải nhắc khi tôi tập! Mặc dầu chưa được tập dượt kỹ lưỡng nhưng màn hoạt cảnh của chúng tôi cũng được khán giả thương mến vỗ tay khen thưởng nhiệt liệt. Tất cả các màn văn nghệ hôm đó đều đặc sắc và ý nghĩa, ai cũng thích và thán phục.

Cảm ơn ban tổ chức, cảm ơn tất cả các bạn Houston đã cho chúng tôi những ngày vui, nhất là chúng tôi lại còn được dự đám cưới cô út của Ấu Oanh để được gần gũi thêm với Oanh, với Khanh, Hoa, Xinh, Phương Quỳnh, Ngọc Cầm, Đức Hạnh, Hồng Thủy, Tâm Đạt, Từ Bình ... Giờ thì lại phân chia xa cách. Dòng đời vẫn lặng lẽ trôi, một ngày qua đi là một ngày mất đi. Nhớ Houston, nhớ các bạn, nhớ những ngày vui qua mau. “ Ai thu không gian lại, cho tôi thấy bao người ”, tôi vẫn thường ao ước như thế.

Văng vẳng vẫn như nghe tiếng cười nói của các bạn, từng khuôn mặt thân mến, từng cử chỉ ân cần và vẫn còn như nghe tiếng hát thương

cảm của Phan Văn Hưng làm tôi xúc động đến rơi lệ “ nếu em nghe qua bài hát này, thì em sẽ biết anh không còn đây. Nếu em nghe nốt nhạc rất buồn, thì xin tha lỗi những đêm chờ mong... ” Tuyết Mai, các bạn Houston và tất cả các bạn Trưng Vương thân mến ơi, xin hẹn một ngày gặp lại.

Hà Thanh

“ Đại hội Trưng Vương hải ngoại, sáu chữ đó bao giờ cũng đem lại cho tôi thật nhiều sao xuyên. Tôi luôn luôn cảm thấy mình trẻ lại bởi các cảm giác háo hức, sửa soạn đón chờ những giây phút tâm hồn mình được trở về với cái tuổi đẹp nhất của một đời người, “tuổi học trò”.

Những lý do đó làm cho tôi lúc nào cũng cố gắng tham dự Đại Hội Trưng Vương Hải Ngoại ở khắp mọi nơi. Sau những chuyến đi, những lúc trở về tôi luôn luôn mang cái cảm giác luyến tiếc ngậm ngùi. Luyến tiếc vì những giây phút được gặp lại thầy cũ, bạn xưa sao mà quá ngắn ngủi! Ngậm ngùi vì chợt nghĩ chẳng biết bao giờ mới có dịp gặp lại nhau! Đại

Hội Trưng Vương sẽ vẫn còn tiếp diễn nhưng những lần tới biết có còn đầy đủ tất cả những khuôn mặt thân yêu? Ngay cả chính bản thân mình, biết có còn khỏe mạnh để mà đi gặp bạn bè những năm sắp tới? Bệnh tật có kể gì tuổi tác đâu? Cùng tuổi với tôi có ít nhất 5 người bạn đang lâm trọng bệnh. Tôi vẫn đôi khi băn khoăn tự hỏi “chẳng biết bao giờ sẽ đến lượt mình?”

Ở Houston về gần cả năm rồi mà dư âm những ngày Đại Hội vẫn còn vương vấn trong lòng tôi, mỗi khi nghĩ đến tôi nhớ ơi là nhớ! Ngày Đại Hội vui thật là vui. Cái “phông” cổng trường Trưng Vương thật lớn treo ngay cửa ra vào làm

mọi người có cảm giác trở lại ngôi trường ngày xưa. Cái “phông” này làm tôi nhớ Kỳ Hương vô cùng. Nếu tôi không nhầm thì Kỳ Hương đã góp khá nhiều công sức vào việc thực hiện cái “phông” đó. Sân khấu của đại hội được trang hoàng thật đẹp và thật mỹ thuật.

Ban tổ chức đại hội ai cũng mệt phờ, vậy mà vẫn cố gắng tươi cười đón tiếp chúng tôi. Tuyết Mai làm tôi lé xệch cả mắt vì cái sáng kiến làm màn hoạt cảnh Nữ Lưu Đất Việt. Tôi không ngờ cô bạn tôi đa tài như vậy. Cách đây mấy năm Tuyết Mai đã làm tôi phải trả lời không biết bao nhiêu cú điện thoại hỏi thăm về tác giả bài thơ vui “Mướp Trưng Vương” thật xuất sắc và thâm thúy của nàng ta đăng trong Đặc San Trưng Vương vùng Hoa Thịnh Đốn ký tên tắt là TV TM. Tôi tưởng Tuyết Mai chỉ biết làm thơ hay thôi, không ngờ bạn tôi lại còn có tài “làm văn nghệ” nữa. Chỉ một màn hoạt cảnh ngắn ngủi mà đã nhắc nhở được hết những vị nữ lưu anh thư tài giỏi nổi tiếng của Việt Nam. Không những thế, những người phụ nữ Việt bình thường đáng thương đáng

phục cũng được nêu cao qua hình ảnh bà Tú Xương, người vợ lính, người vợ người mẹ HO, những người chiến sĩ đã hy sinh cả cuộc đời cho tổ quốc.

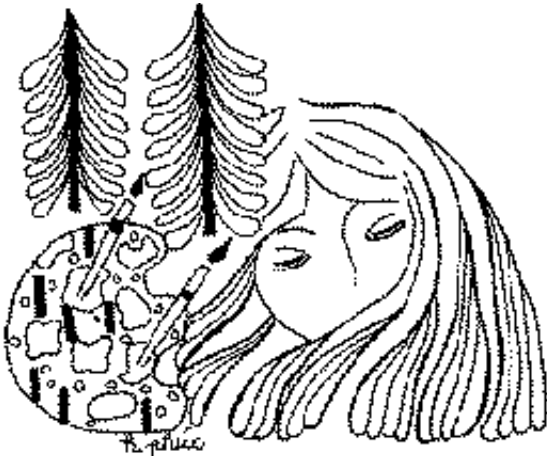
Sáng kiến viết ra màn hoạt cảnh Nữ Lưu Đất Việt đã hay lại thêm các diễn viên gồm các cựu nữ sinh T.V ở khắp nơi về trình diễn nên thật là đặc biệt. Các nàng tuy đã lục tuần nhưng cũng còn mượt mà tươi mát lắm. Các diễn viên diễn xuất quá giỏi đã làm tăng thêm giá trị của màn hoạt cảnh. Ngoài ra, tất cả các màn văn nghệ khác, màn nào cũng rất hay. Các giáo sư đã đóng góp một màn hợp ca thật là vui, gây không khí hào hứng cho Đại Hội. Tôi rất hâm mộ tinh thần hòa đồng trẻ trung của giáo sư Hồng Diệp, cô đã đóng kịch thật hay với vai chú lính lệ trong vở kịch thơ Lưu Bình Dương Lễ.

Đại Hội thành công một phần lớn phải kể đến tài điều khiển chương trình của MC Phương Ninh, Hàn Bảo Khanh và anh Trương Ngọc Quý, phu quân của chị Trương Thúy Lan. Nghe đồn anh Quý còn có tài hát rất hay nữa. Khen Hàn Bảo Khanh giới thiệu chương trình hay thì cũng như là khen “Phò mã tốt áo”. Luật sư thì chắc chắn ăn nói phải hay rồi. Được tin Hàn Bảo Khanh lại mới lên xe bông về “nâng khăn giữ bó” cho bác sĩ Giao, xin có lời chúc mừng cô em Hàn Bảo Khanh dễ thương của tôi nhé.

Lần này nhìn Phương Ninh tươi cười vui vẻ giới thiệu chương trình, thỉnh thoảng lại pha trò thật duyên dáng tôi lại nhớ đến Phương Ninh với những giọt nước mắt thật tội nghiệp trong kỳ Đại Hội TVHN ở Houston cách đây mấy năm. “Đoạn trường ai có qua cầu mới hay”, có tổ chức Đại Hội rồi mới thông cảm được những vất vả, khó khăn, phiền não của những người “đứng mũi chịu sào”! Đôi khi những trục trặc xảy ra bất ngờ ngoài ý muốn làm những người lo việc tổ chức rất là xuống tinh thần. Lần này Tuyết Mai may mắn hơn không phải khóc như Phương Ninh,

nhưng sau Đại Hội, cô nàng cũng phải nằm bẹp vài tuần!

Cám ơn tất cả các bạn trong Ban Tổ Chức Đại Hội Trưng Vương Hải Ngoại năm 2000 đã bỏ ra nhiều thời giờ để lo việc tổ chức chu đáo cho chúng tôi có được một buổi họp mặt thật vui. Đặc biệt các bạn lại mời được cô Ninh từ Việt Nam qua họp mặt với chúng ta, thật là một điểm son đáng quý.

Cám ơn tất cả các bạn cũ ở Houston cũng như ở khắp các nơi đã dành thì giờ đến họp mặt trong buổi Đại Hội cho tôi được gặp gỡ. Ước mong tất cả chúng ta luôn luôn được khỏe mạnh để còn có sức gặp nhau ở những kỳ Đại Hội tới.

Hồng Thủy

DHTV HN Y 2K đã qua cả năm rồi mà tôi vẫn chưa làm được một việc tôi muốn làm, đó là viết lại những kỷ niệm về ngày Đại Hội! Lúc mới làm xong thì lại lười, “hãy còn sớm quá”, thế rồi mỗi ngày quên đi một ít, cho đến bây giờ là lúc báo sắp lên khuôn thì tôi chỉ còn nhớ rõ có mấy điều, là hôm đó hồn phách tôi đã phiêu diêu miền cực khổ khi thấy các diễn viên của tôi chẳng chịu “học bài” trước ở nhà mà cứ tỉnh bơ như sáo sậu, là tôi không ăn không ngủ 2 ngày liền khiến gặp ai tôi cũng không nhìn thấy, lên sân khấu cũng chưa biết mình phải nói gì, và điều

tôi nhớ nhất là tôi đã hành các bạn tôi nhiều quá! Quả thật vậy, nhắm mắt nhớ lại là tôi thấy tôi đang nhăn nhó cần nhìn các “Nữ Lưu” “tao đã gửi đủ thứ mà tụi mày chẳng chịu tập thì chết tao rồi”, và tôi quần các mẹ! Ôi! Tội nghiệp “HO phu nhân”, vừa bắt đầu cắt miếng thịt gà trên đĩa ăn đã bị tôi giăng ra “đi thay quần áo, sắp đến phiên rồi, nhanh lên”, “Hai Bà” thì khó mà nghỉ ngơi được nếu chưa “làm như đang bàn tính, chỉ chỉ vào bản đồ, mặt phải suy tư”, nữ sĩ họ Hồ của tôi vừa bắt đầu ngủ đã bị dựng dậy từ 4 giờ sáng Cali để tập “đi từ chỗ này đến chỗ kia và phải cầm quạt xòe ra cụp vào vài ba kiểu khác nhau một cách thoải mái, mặt phải tự nhiên dí dỏm”, cặp Phạm Hảo - Linh Linh Ngọc phải tập “sâu khổ bịn rịn lúc biệt ly, phong cách cao sang quý phái” đến như thật. Chị Mi Sơn không đến, thiếu mất vai một bà mẹ đi nuôi tù, thế là chị Minh Chúc, Hồi Hương, Phạm Nga đã phải tự thay đổi cách diễn xuất cho hợp mà đến khi trình diễn tôi mới biết. Đức Hạnh vừa ngồi xem tập tuồng bỗng bị chỉ định “mày làm Tiểu Đồng cho bà Huyện Thanh Quan đi” khiến Hồi Hương Huệ Hương nửa đêm bị dựng dậy để nghe phán “mày chuẩn bị một bộ quần áo cho vai tiểu đồng, sáng sớm mai lúc đến đây mang theo nghe”... Và còn nhiều nhiều các bạn “in front” hay “behind the scene” đã nhịn đói nhịn khát để tả phù hữu bật cho tôi, đỡ tôi bao nhiêu là trách nhiệm nữa! Chao ôi là tội nghiệp! Vậy mà chả có ai oán trách gì khiến tôi càng thấy tôi “nợ đời” quá!

Tôi xin được gửi lời chân thành cảm ơn đến từng thầy cô quý mến, đến từng bạn hữu thân yêu và đến tất cả các Trưng Vương xa gần đã về tham dự Đại Hội, đã đóng góp cho những màn văn nghệ xuất sắc hiếm có, đã giúp đỡ tôi chu toàn trách nhiệm, và xin được tạ lỗi về những thiếu sót đáng trách của tôi.

Tuyết Mai

Người Trưng Vương